

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੈ, ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਡਾ. V. S. BAHL, - ਬਚਾਅ ਪੱਖ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

M/S ਐਸ ਐਲ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਮੁਦਈ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1952 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 275.

ਇੰਡੀਅਨ ਪਾਰਟਨਰਸ਼ਿਪ ਐਕਟ (1932 ਦਾ IX)-ਸੈਕਸ਼ਨ 69(2)- ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ"-ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ-ਪਾਰਟਨਰ ਤੋਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ-ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਫਰਮ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਫਰਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਨਵੇਂ ਪਾਰਟਨਰ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਕੀ ਨੁਕਸ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹਨ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 (2) ਵਿੱਚ "ਪਰਸਨਜ਼ ਸੂਇੰਗ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਕੱਲੇ ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੁਕਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਫਰਮ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ, ਪੈਂਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ, ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ (1), ਵੱਖਰਾ। ਸਾਂਝੀ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਰਮ ਦੇਸ ਰਾਜ-ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ

ਹੀਰਾ ਲਾਲ-ਕਾਲੀ ਰਾਮ ਉਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਹਤੀ ਸਟੋਰ (2), ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੀਕਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (3) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ, ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

28 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਸ ਐਲ ਮਧੋਕ, ਪਹਿਲੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, 6 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੋਧਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 3,500 ਰੁਪਏ ਲਈ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 3,000 ਰੁਪਏ।

ਐਸ ਐਨ ਚੋਪੜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਦੂਜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ (1952 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ: 275 ਅਤੇ 276) ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਪਾਰਟਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮੈਸਰਜ਼ ਐਸ ਐਲ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨਾਮਕ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਅਤੇ ਡਾ ਵੀ ਐਸ ਬਹਿਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 3,500 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 1,319-15-0 ਰੁਪਏ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੋਰੋਨੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਅਰਸੇ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆਂ ਵਜੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਸੰਭਵ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੜੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਡਾ. ਵੀ.ਐਸ. ਬਹਿਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ। 3,500 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 3,000 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਭਾਰਤੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-

"69 (2) ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ

ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਫਰਮ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। ਫਰਮ ਐਸ ਐਲ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1942 ਵਿੱਚ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਨੇ ਸਾਥੀ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ 6 ਸਤੰਬਰ, 1942 ਦੇ ਮਤੇ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਏ' ਅਤੇ 24 ਅਕਤੂਬਰ 1942 ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਬੀ' ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲੀ ਭੰਗ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਰੋਟਲ ਸਮੇਤ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਫਰਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਖਾਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਾਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕੱਲੇ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦੇ ਨਾਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਥੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਮਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨਵੰਬਰ, 1942 ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 63 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1946 ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਇੱਕ ਸੁਲਤਾਨ ਅਹਿਮਦ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ। ਫਰਮ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਰਫ ਜੁਲਾਈ 1951 ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਇਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁਲਾਈ 1950 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਦੇਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਸਲਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਕੀ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਹੈ? ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮ ਸਾਲ 1940 ਵਿੱਚ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ 1942 ਵਿੱਚ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੇਸ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ, ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆ ਕਿ 1946 ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਲਤਾਨ ਅਹਿਮਦ ਨੇ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫਰਮ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਲਤਾਨ ਅਹਿਮਦ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਜੁਲਾਈ 1951 ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਹਿਲਾ, ਕੀ 1942 ਵਿੱਚ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦੀ ਅਖੌਤੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਫਰਮ ਐਸ ਐਲ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਫਰਮ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਦੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਰਮ ਦੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਰਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਸਾਥੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੂਟ ਦੇ ਚਲਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਫਰਮ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਨੇ ਕਾਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਫਰਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਫਰਮ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ

ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਰਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰਜਸ ਰਾਏ ਨੇ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਈਵਾਲੀ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਫਿਰੋਜ਼ ਦੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ।

ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਐੱਖਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਧਾਰਾ 69(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਨੁਕਸ ਪੈਂਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ, (1) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿੰਦੂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਰਾਮ ਲਾਲ ਅਤੇ ਬੇਕੇਟ, ਜੇ.ਜੇ. ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪਾਰਟਨਰਸ਼ਿਪ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 69 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਫਰਮ ਪੇਂਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਮ ਲਾਲ, ਜੇ. ਦਾ ਇੱਕ ਅਖੇਤੀ ਫਰਮਾਨ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਰਮ ਦੇਸ ਰਾਜ-ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਹੀਰਾ ਲਾਲ-ਕਾਲੀ ਰਾਮ ਉਰਫ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਹਤੀ ਸਟੇਰ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਈਵਾਲੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ

ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 69 (2) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਾਦਾ ਅਰਥ ਜਾਪਦਾ ਹੈ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਫਰਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਫਰਮ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ।" ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੀ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ "ਪਰਸਨਜ਼ ਸੁਇੰਗ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੀਕਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਨਆਰ ਨਾਗਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਸੀਕਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਨਾਮ ਦੀ ਫਰਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਣ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਫਰਮ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਭਾਈਵਾਲੀ ਸੀ ਪਰ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਐਨਆਰ ਨਾਗਪਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਸੀਕਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਐਨ ਆਰ ਨਾਗਪਾਲ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗਾ ਕਿ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸਹਿਭਾਗੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ

ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਾਂ ਅਟਾਰਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਨ ਆਰ ਨਾਗਪਾਲ ਫਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭਾਈਵਾਲੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 (2) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਦੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ-ਸਥਾਪਿਤ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਨੁਕਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਗੀਦਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਹਿਭਾਗੀ ਸਨ, ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਵਜੋਂ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਰਮ ਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭਾਈਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨੁਕਸ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਨੂੰ ਪੈਂਡੈਂਟ ਲਾਈਟ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਆਪ ਹੀ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।